

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Ing. P. P.**, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Riegrova 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2010 č.j. MSK 54730/2010, ve věci nepřípustnosti odvolání,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 1.4.2010 č.j. MSK 54730/2010 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.200 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem v Olomouci, Riegrova 14.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2010 č.j. MSK 54730/2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 1.12.2004 č.j. RraSÚ 1717/04/Ku, kterým byla povolena stavba „Předávací stanice VTL-STL 100 Pstruží“, na pozemcích parc. č. 596/7, 596/15 a STPL 494 v k.ú. Pstruží, jako odvolání nepřípustné.

V žalobě žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neposuzoval, zda žalobcova práva mohou být stavbou dotčena či nikoliv, ale hledal argumenty pro to, aby žalobce nebyl účastníkem řízení. Žalobce tvrdí, že i pouhá změna stavby může mít dopad na jeho vlastnická a jiná práva a bylo povinností stavebního úřadu takový dopad kvalitně posoudit. Konstatování, že jde o pouhou změnu již umístěné stavby, nemůže v tomto ohledu obstát. Žalovaný se měl zabývat tím, zda žalobce může být dotčen ve svých právech, k čemuž však nedošlo. Žalobce se dále domnívá, že možnost dotčení jeho vlastnických práv je nezávislá na podobě územního plánu, který může být v průběhu let také měněn, a proto argumentaci žalovaného, že k dotčení jeho práv nemohlo dojít, neboť realizaci stavby rodinného domu mu neumožňoval v té době platný koncept územního plánu, považuje za nesprávnou. Také skutečnost, že na pozemku již před zahájením řízení bylo ochranné pásmo degazačního plynovodu, není argumentem pro to, aby se s vlastníkem pozemku nejednalo jako s účastníkem řízení. Žalobce v podaném odvolání nenamítal existenci ochranného pásma, ale zřízení nového bezpečnostního pásma a tuto odvolací námitku žalovaný nijak nevypořádal. Také skutečnost, že manželé Ptáčkovi v kupní smlouvě uvedli, že je jim stav nemovitosti znám, včetně ochranného pásma, nemůže znamenat, že v budoucnu nebudou mít právo účastnit se správních řízení, která s ochranným pásmem na jejich pozemku souvisí. V další části žaloby poukázal žalobce na dotčení práva na pokojné bydlení a nerušené užívání nemovitosti, na němž se cítí být dotčen vypouštěním emisí z předávací stanice. Důvodnost žaloby přitom čerpá z Rozptylové studie, Předávací stanice VTL-STL 100 Pstruží zpracované v červenci 2006 Laboratoří GIS, Katedrou ochrany životního prostředí a průmyslu, Fakulty metalurgie a materiálového inženýrství, VŠB –T.Ú. Ostrava. Zmínil také Odborný posudek zdroje znečišťování ovzduší z července 2006, zpracovaný Doc. Ing. P. J., Ph.D. a poukázal rovněž na měření kvality ovzduší provedené Krajskou hygienickou stanicí Moravskoslezského kraje dne 22.11.2006. V další části žaloby pak zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 2.2.2006 č.j. 2As 44/2005-116 zabývající se pojmem „pohoda bydlení“, s tím, že zásah do pohody bydlení spatřuje především v oblasti čistoty ovzduší, když v roce 2005 se zhoršil zdravotní stav obyvatel okolních domů, přičemž se zejména jedná o opakovaný výskyt onemocnění štítné žlázy, zhoršení astmatu, bolesti hlavy, záchvaty kašle, obtíže s dýcháním a pocity dušnosti. V závěru žaloby pak namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, který mohl rovněž zapříčinit to, že s ním správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Zmínil zde především, s odkazem na dokumentaci stavby, která byla podkladem vydání prvostupňového rozhodnutí, že skutečná délka VTL přípojky dosahuje více než dvojnásobku délky povolované prvostupňovým rozhodnutím. V prvostupňovém stavebním řízení sloučeném s územním řízením tak byla schválena dokumentace neodpovídající skutečnému provedení stavby.

Žalovaný ve vyjádření uvedl v podstatě stejnou argumentaci jako v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice na vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 27.12.2010 uvedl, že součástí stavebního povolení je také ověřená projektová dokumentace stanice, předávací stanice VSL –STL 100 Pstruží, kde se na straně 4 uvádí, že stavba je členěna do pěti částí, přičemž čtvrtá stavba se jmenuje absorpční sušič. Na straně 5 se uvádí, že u zařízení PS může maximálně dojít k odfouknutí malého množství zemního plynu do atmosféry. Jak malé množství to je, popisuje stavební dokumentace ve své části nazvané PS – 04 absorpční sušič, kde se jednoduše dá spočítat množství, na které je projektována povolená stavba. Žalobce se domnívá, že byla-li povolena stavba s takovým parametry, byl bezesporu účastníkem povolovacího řízení a bylo mu tedy upřeno právo se ke stavbě vyjádřit. Opětovně poukázal na odborná lékařská vyjádření ke zdravotnímu stavu osob bydlících v okolí regulační stanice a na prohlášení Ing. J., že předávací stanice ovlivňuje okolí do 100 metrů.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vydal dne 1.12.2004 pod č.j. RRaSÚ 1717/04/Ku, ve sloučeném územním a stavebním řízení rozhodnutí, kterým vydal ve smyslu ust. § 39 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), rozhodnutí o umístění stavby a podle ust. § 66 téhož zákona povolil stavbu „Předávací stanice VTL- STL 100 Pstruží“ na pozemcích parc. č. 596/7, 596/15, ST 494 v k.ú. Pstruží. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání manželé P., kteří namítli, že byla porušena jejich procesní a vlastnická práva, neboť dnem nabytí právní moci stavebního povolení by došlo ke vzniku bezpečnostního pásma k předmětné stavbě v souladu s ust. § 69 zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v platném znění (dále jen energetický zákon), které by v šířce 9 metrů zasahovalo do jejich pozemku a bylo by jim např. znemožněno na pozemku stavět. Další skutečností je, že v době vydání stavebního povolení byl a stále je pozemek, na němž se stavba nachází, v územním plánu obce Pstruží vymezen jako zeleň, kde nejsou možné stavby výrobního a těžebního charakteru. Dále poukázali na vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 31.8.2006 zn. 49/000/0623185.08/06/VJO, podle něhož je předmětná stavba stacionárním zdrojem znečištění ovzduší a ovlivňuje své okolí vypouštěním emisí ve složení karbonského plynu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23.1.2007 č.j. MSK 174824/2006 bylo odvolání manželů P. jako nepřipustné zamítnuto. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.5.2008 č.j. 22Ca 144/2007-41 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž se s jednotlivými body, v nichž spatřuje žalobce dotčení svých práv, vypořádal na straně 2-8 napadeného rozhodnutí. K žalobcovu tvrzení, že bude dotčen vznikem bezpečnostního pásma k předmětné

stavbě a že mu bude znemožněno např. na pozemku stavět, žalovaný na straně 4-5 napadeného rozhodnutí uvedl, že podle konceptu územního plánu, platného v době správního řízení, byly plochy kolem regulační stanice a tedy i pozemek parc. č. 596/50 ve vlastnictví žalobce, zakresleny jako plocha určená pro veřejnou zeleň a pozemek parc.č. 596/54 jako plocha trvalých travních porostů. Proto nemohlo realizací změny stavby regulační stanice dojít k dotčení práva žalobce tím, že mu v budoucnu nebude umožněno na pozemku parc. č. 596/50 realizovat stavbu rodinného domu, když realizaci takové stavby neumožňoval koncept územního plánu. Žalovaný navíc v této souvislosti zmínil, že pozemek parc.č. 596/50 manželé P. nabyli do svého vlastnictví od Severomoravské plynárenské a.s. na základě kupní smlouvy ze dne 30.7.2002, tedy v době, kdy na sousedním pozemku již byla realizována stavba regulační stanice, jejíž změna byla předmětem sloučeného územního a stavebního řízení, v němž se žalobce domáhá postavení účastníka. Z obsahu kupní smlouvy je přitom zřejmé, že již v té době vázlo na pozemku věcné břemeno, a to z důvodu ochranného pásma degazačního plynovodu ve vlastnictví OKD a.s., DPB a.s., a to v rozsahu vyplývajícím ze zákresu, který byl nedílnou součástí smlouvy. Touto smlouvou zároveň manželé P. zřídili ve prospěch prodávajícího věcné břemeno, spočívající v oprávnění vstupovat a vjíždět na pozemek parc.č. 596/50, za účelem provádění kontroly funkčnosti a oprav. Rovněž se smluvně zavázali, že ve vymezeném ochranném pásmu nebudou provádět zemní práce bez souhlasu vlastníka podzemního vedení, nebudou zřizovat stavby a umísťovat konstrukce, které by znemožňovaly nebo znesnadňovaly přístup k podzemnímu vedení a zamezí přejíždění mechanismů o celkové hmotnosti nad 3 tuny. Manželé P. jako kupující také ve smlouvě prohlásili, že je jim znám skutečný stav převáděných nemovitostí, tedy i skutečnost, že na sousedním pozemku parc.č.494 je realizována stavba regulační stanice, uvedená do provozu v roce 1996. Dále žalovaný uvedl, že v době uzavření kupní smlouvy byl účinný zák. č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák.č.222/1994 Sb.), který byl zrušen ke dni 1.1.2001. Podle tohoto zákona činilo bezpečnostní pásmo VTL plynovodu 10 metrů na každou stranu od vodorovné vzdálenosti půdorysu plynového zařízení, měřeno kolmo na jeho obrys, což ve skutečnosti znamenalo, že toto bezpečnostní pásmo procházelo pruhem širokým 20 metrů přes pozemek parc.č.596/50. Důležitou pro posouzení postavení manželů P. jako účastníků řízení shledal žalovaný skutečnost, že jako součást projednávané změny předávací stanice bylo provedeno nové napojení ze stávajícího VTL plynovodu do předávací stanice, což mělo za následek omezení původního bezpečnostního pásma v pozemku ve vlastnictví manželů Ptáčekových. Závěrem žalovaný k této odvolací námitce shrnul, že odůvodněnost námitky odvolatelů, že bude ohrožen zájem na ochraně vlastnických práv k jejich pozemkům, se tedy neprokázala. V další části odůvodnění rozhodnutí se žalovaný zabýval dalšími argumentačními body odvolatelů, z nichž dovozovali své postavení účastníků řízení.

Podle ust. § 34 odst. 1 stavebního zákona, účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Podle ust. § 59 odst. 1 účastníky stavebního řízení jsou:

- a) stavebník,
- b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbách na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena,
- c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedená podle § 137 odst. 3.

Podle ust. § 69 odst. 1 energetického zákona, bezpečnostní pásma jsou určena k zamezení nebo k zmírnění účinků případných havárií plynových zařízení a k ochraně života, zdraví, bezpečnosti a majetku osob. Bezpečnostní pásmo vzniká dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby, nebo dnem nabytí právní moci územního souhlasu s umístěním stavby, pokud není podle stavebního zákona vyžadován ani jeden z těchto dokladů, potom dnem uvedení plynového zařízení do provozu.

Námitku žalobce, že se žalovaný nesprávně vypořádal s otázkou dotčení jeho vlastnických práv k pozemku parc. č. 596/50 povolovanou stavbou, shledal krajský soud důvodnou. V posuzované věci je nesporné, že pozemek parc.č. 596/50 částečně spadal do bezpečnostního pásma stavby předávací stanice již v době, kdy jej manželé P. nabyli do svého vlastnictví. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto také o podmínkách pro umístění a provedení stavby. Pod bodem 8.5. je ve výroku o stanovených podmínkách uvedeno, že stavbou bude dotčeno ochranné, bezpečnostní pásmo VTL plynovodu – VTL plynovod Frýdlant – Pstruží č. 612144DN150. Dále je pod tímž bodem na straně 5 stavebního povolení v podbodu 4 uvedeno, že akce bude realizována v ochranném a bezpečnostním pásmu VTL plynovodu č. 612144DN150, který je nutno respektovat dle příslušných předpisů. Z takto vymezených podmínek pro umístění a pro vedení stavby je jednoznačně dovoditelné, že stavbou bude dotčeno bezpečnostní pásmo VTL plynovodu, jehož součástí, jak plyne z kupní smlouvy (čl. IV. smlouvy) uzavřené mezi manželý P. a Severomoravskou plynárenskou a.s. dne 30.7.2002, je také pozemek parc.č. 596/50, který byl předmětem této smlouvy. Z uvedeného, podle názoru krajského soudu, jednoznačně vyplývá, že povolovaná stavba se dotýká pozemku ve vlastnictví manželů P., neboť jí bude dotčeno bezpečnostní pásmo kolem stavby, jehož je pozemek parc. č. 596/50 součástí. Žalobci lze přisvědčit také v tom, že skutečnost, že ochranné pásmo, resp. bezpečnostní pásmo, existovalo na pozemku již před zahájením stavby, nemůže být argumentem pro závěr, že by žalobce neměl být z tohoto důvodu účastníkem řízení. Jak bylo shora dovozeno, je tomu přesně naopak. V žádném případě nelze obsah kupní smlouvy chápat tak, že by se manželé P. do budoucna jako vlastníci pozemku vzdali práva účastnit se jakýchkoliv správních řízení, tedy že by k té části pozemku, která tvoří bezpečnostní pásmo stavby, nebyli oprávněni vystupovat jako vlastníci. Žalobci je nutno přisvědčit také v tom, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s jeho námitkou, že podle ust. § 69 nového energetického zákona, vznikne právní mocí stavebního povolení nové bezpečnostní pásmo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (na straně 5 v odst. 4) uvedl, že bezpečnostní pásmo zde existovalo již na základě zák. č. 222/1994 Sb. Nová právní úprava obsažená v ust. § 69 odst. 1 energetického zákona, který nabytí účinnosti dne 1.1.2001, však upravuje, že bezpečnostní pásmo vzniká dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí,

případně dnem uvedení plynového zařízení do provozu. Z uvedeného lze dovodit, že ačkoliv pozemek již byl v předchozí době součástí bezpečnostního pásma, s ohledem na povolovanou změnu stavby zde vznikne právní mocí územního (v daném příp. současně stavebního) povolení bezpečnostní pásmo znovu. Žalovaný sám (v následujícím odstavci pátém strany 5 napadeného rozhodnutí) připouští, že součástí projednávané změny je i nové napojení ze stávajícího VTL plynovodu do předávací stanice, což má za následek omezení původního bezpečnostního pásma z pozemku ve vlastnictví manželů P. De facto na tomto místě tedy žalovaný připouští, že ke změně, jež se dotýká vlastnického práva manželů Ptáčkových, skutečně povolovanou stavbou dojde, a to v podobě zmenšení původního rozsahu bezpečnostního pásma. V následující větě však tuto skutečnost vyhodnocuje tak, že zájem vlastníků na ochraně vlastnických práv k jejich pozemkům nebude ohrožen. V této souvislosti je nutno zmínit, že podle ust. § 34 odst. 1 i § 59 odst. 1 stavebního zákona, je účastníkem řízení osoba, jejíž vlastnická práva (nebo jiná práva), mohou být navrženým řešením, či stavebním povolením přímo dotčena. Pod pojmem „přímo dotčena“, nelze přitom podle názoru krajského soudu, podřadit pouze případy, kdy budou tato práva dotčena v negativním smyslu, tedy jejich zkrácením či omezením, ale je nutno tento pojem vykládat širěji, tedy ve smyslu jakékoliv změny v těchto právech. Stavební zákon ani jiný právní předpis nestanoví, že by účastníkem řízení měla být jen ta osoba, jejichž práva budou dotčena negativně, když výslovně používá slovní spojení „mohou být přímo dotčena“. Shora citované závěry žalovaného proto považuje krajský soud za nesprávnou interpretaci uvedeného právního pojmu a tedy i ust. § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 stavebního zákona.

Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že vlastnická práva manželů Ptáčkových mohla být realizovanou stavbou dotčena, a proto měli mít ve spojeném řízení o umístění a povolení stavby postavení účastníků a byli také oprávněni podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Pokud tedy žalovaný rozhodl, že jimi podané odvolání je nepřípustné, je tento jeho právní názor nesprávný.

Důvodností dalších žalobních námitek se krajský soud již nezabýval pro nadbytečnost, když má za to, že další vznesené argumenty žalobce již nejsou zásadní pro jeho postavení účastníka řízení, ale mají význam pro posouzení míry faktického dotčení jeho práv povolovanou stavbou. Jejich posouzením by krajský soud předjímal rozhodnutí žalovaného, který v dalším řízení bude povinen se s nimi vypořádat jako s odvolacími námitkami.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady, a to zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v souvislosti s právním

zastoupením, a to za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 3 x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst.1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm.a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění).Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 9.200,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř., za použití ustanovení § 64 s.ř.s., zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. května 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu